

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17763/2025
05.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Вучковић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 240/25 од 04.06.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 240/25 од 04.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 60/25 од 28.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је предложено да се туженом изрекне мера заштите од насиља у породици исељењем из куће у .. у улици ... бр. ..., те да се забрани туженом да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 50 метара на било којем месту и да врши истоврсно психичко насиље претњама за живот тужиље и свако друго психичко насиље, наношење телесних повреда и сваки други облик насиља, све под претњом законских последица. Ставом другим изреке, укинута је решење Основног суда у Сомбору П2 60/25 од 04.02.2025. године, којим је одређена привремена мера заштите од насиља у породици. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 240/25 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље, док је усвојена жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у побијаном одбијајућем делу, док је преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 31.500,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 54.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле, са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Испитујући побијану правноснажну пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) у вези са чланом 202. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005, 72/2011- др.за и 6/2015), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП која не може бити разлог за изјављивање ревизије, док се не указује на постојање других повреда поступка које би могле бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су засновале заједницу живота у току 2017. године, а брак су закључиле 2020. године. У току заједнице живота живели су у кући туженог у ... у улица ... бр. ..., која има две одвојене стамбене јединице. Тужени нема деце, док тужила има двоје деце из претходног брака. Парничне странке су приближно исте висине и килаже, а тужени болује од У току 2023. године дошло је до поремећаја брачних односа због чега је тужени поднео тужбу за развод брака, а тужила се иселила из куће. Након тога су се помирили и тужила се вратила да живи са туженим, који је повукао тужбу за развод брака. Међутим, и даље је долазило до повремених несугласица странака због различитих карактера. Тужени никада није ударио тужилу. Дана 01.01.2025. године тужилин син ВВ је дошао код њих у посету када је дошло до свађе између њега и туженог. Тужила је стала између њих двојице да би спречила даљу свађу, а рукама је држала туженог спречавајући га да се помери, док је ВВ изашао из куће и позвао полицију, која је убрзо изашла на лице места и у даљем поступању је туженом изрекла хитну меру привременог удаљења из стана и забрану контактирања са тужилом у трајању од 48 сати. Ова мера је продужена решењем Основног суда у Сомбору Нп 9/25 од 02.01.2025. године на 30 дана, односно најдуже до 03.02.2025. године. Након тога, тужени је наставио да живи на истој адреси, али у стану који је одвојен од стана у којем је остала да живи тужила. Након изрицања привремене мере заштите од насиља у породици у овом поступку (решењем Основног суда у Сомбору П2 60/25 од 04.02.2025. године), тужени се преселио код комшије који живи у истој улици. Решењем Основног јавног тужилаштва у Сомбору Кт 78/25 од 19.03.2025. године одбачена је кривична пријава ПУ Сомбор од 15.01.2025. године са образложењем да не постоји основ сумње да је тужени извршио кривично дело насиље у породици или било које друго дело за које се гони по службеној дужности. Пред Основним судом у Сомбору је у току парница за развод брака коју је поново покренуо тужени.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају не постоји насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона, чији би актери били тужени у својству насилника и тужиља у својству жртве. Према становишту судова, у конкретном случају се ради о моделу неадекватног понашања супружника који је последица њиховог поремећеног партнерског односа, али без елемената насиља у породици, с обзиром на утврђење да тужени никада није ударио тужиљу или на било који други начин угрожавао њен телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, нити у понашању туженог према тужиљи има елемената дрског, безобзирног или злонамерног понашања, због чега су проценили да у конкретном случају није потребно изрицати туженом тражене мере заштите од насиља у породици. Из тих разлога су одбили као неоснован тужбени захтев, а последично су укинули претходно одређену привремену меру у овој парници.

По оцени Врховног суда, становиште нижестепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. став 1. Породичног закона као понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Карактеристични видови насиља (именовани облици насиља) одређени су ставом 2. истог члана, уз даље одређивање да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Мере заштите од насиља у породици су прописане чланом 198. Породичног закона и то су мере које суд изриче у парничном поступку, односно у породичноправном систему заштите од насиља у породици, независно од кривичноправне заштите од насиља у породици и мера које се изричу у поступцима пред другим надлежним државним органима у складу са Законом о спречавању насиља у породици („Службени гласник РС“ број 94/2016 и 10/2023).

Полазећи од породично-правне дефиниције насиља у породици и утврђеног понашања туженог у спорном догађају који се десио 01.01.2025. године, Врховни суд прихвата као правилан чињенично-правни закључак нижестепених судова да се понашање туженог према тужиљи не може окарактерисати као акт насиља у породици. Неосновани су наводи ревидента да је у конкретном случају требало извести доказ вештачењем ради процене да ли је било насиља туженог према тужиљи, јер се у супротном ради само о субјективном утиску поступајућег судија. Наиме, да ли у неком случају има елемената насиља у породици или не јесте процена суда која се заснива на свеобухватној оцени изведених доказа и утврђеном чињеничном стању, које се затим подводи под породично-правну дефиницију насиља у породици. У конкретном случају, и по оцени Врховног суда, понашање туженог из описаног догађаја од 01.01.2025. године нема елемената насиља у породици у смислу члана 197. Породичног закона, јер тужиља није доказала, нити је суд истражним начелом утврдио да је у описаном догађају, а и мимо њега, било изазивања страха, неспокојства и стрепњи тужиље, који би били изазвани таквим понашањем туженог којим би он нарушавао њен телесни интегритет, душевни мир и здравље или спокојство.

Процењујући спорни догађај који се десио 01.01.2025. године између сина тужиље и туженог, у којем је тужиља учествовала у смислу што их је раздвајала у свађи и стала између њих двојице како би спречила физички контакт (рукама придржала туженог), нижестепени судови су проценили да тужени у описаној

ситуацији није угрожавао ни телесни ни душевни интегритет тужиле, јер није испољио никакво насиље према тужили (ни физичко, ни вербално) да би било потребно и оправдано изрећи му меру иселења и забране приласка и узнемиравања тужиле. При томе, мере заштите од насиља у породици се не изричу само као санкција за учињену повреду, већ у циљу заштите жртве насиља, односно из превентивних разлога ради спречавања будућег насиља и узнемиравања, те обезбеђења спокојства и безбедности жртви. У конкретном случају, осим проблема у комуникацији и међусобном опхођењу странака, који су узроковани њиховим несугласицама и поремећеним партнерским односима због различитих карактер, због чега је тужени и одлучио да оконча брак са тужилом подношењем тужбе за развод, није било насиља у породици.

Преосталим наводима ревизије понављају се наводи који су истицани током првостепеног поступка и у изјављеној жалби против првостепене пресуде, а заправо се њима оспорава оцена изведених доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, па ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. ЗПП ради о ревизији у породичном спору ради заштите од насиља у породици.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је био неопходан туженом за вођење ове парнице, то је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић